Soải cánh trong mộng

Tác giả : Lư Thắng Ngạn
Dịch giả : Dương Đình Hỷ

I- Mỗi ngày tôi đều viết văn chương, cả đời không gián đoạn, nhưng năm 2016, tháng 4, tháng 5, bỗng nhiên cả 2 tháng này đều không viết được một chữ nào cả. Thật xin lỗi, tôi bị bệnh. Thân thể hư thoát, ngày đêm ngủ mê man, sinh hoạt thứ tự hỗn loạn. Đây là lần thứ nhất tôi bị đau bệnh. Xin tha thứ.

Trong lần bị bệnh, việc duy nhất mà tôi có thể làm được là bảo trì tự tánh quang minh. Đó là thượng sư 16 đời Hạt Mã Ba giảng dạy. Tôi chỉ giữ được ánh sáng của tự tánh, ngoài ra các chuyện khác đều không quan trọng.

Trong khi bị bệnh tôi nguyện cho chúng sinh không bị bệnh. Khi tôi đang khổ, tôi nguyện chúng sinh không khổ. Khi tôi đau, nguyện chúng sinh không đau. Trên bàn viết, giấy mực, bút, tôi không quên viết: 'Soải cánh trong mộng.'

Mỗi ngày công tác của tôi là tu hành. Mỗi cuốn sách đều là linh cảm của tôi. Sách là tâm tôi. Tôi viết bài thơ mới có nhan đề : 'Không thể vĩnh viễn ngủ'.

Tôi không say rượu
Mà ngủ mê man
Hôn trầm trong đó
Mới chợt nhớ rằng :
Tôi nhỏ lệ
Là nước mắt của chúng sinh
Trong bóng đen xám xịt
Tôi đốt đuốc soi lại chính mình
Trong sáng mờ nhạt
Thân tôi tiều tụy mãi
Nhưng tôi vẫn tìm
Một điểm xinh còn lại
Nhụy hoa nở rộ
Chim dang cánh bay

Ánh trăng chiếu rọi
Vĩnh viễn không lay.

II- Trên pháp tọa một trường khóc lớn.

Chỉ cần mở mạng ra là thấy tôi nói pháp. Hôm đó tôi lên pháp tòa, do tôi bị bệnh, thân thể hư nhược, tôi thống khổ :

-Dao Trì Kim Mẫu, không để ý đến tôi nữa !

Do đó tôi khóc kinh thiên động địa. Lệ rơi đầy mặt. Tất cả đệ tử đều rơi lệ. Có đệ tử mới quy y nói :

-Ngày thứ nhất quy y, tôi đến nghe thượng sư nói pháp, không phải tới nghe thượng sư khóc.

-A ! Nói đúng lắm. Bạn có nghe lão hòa thượng từ đầu đến cuối chỉ khóc không ? Đó là chuyện ly kỳ hiếm có nha ! Thánh Nghiêm pháp sư bị bệnh mà dấu, tới khi sắp niết bàn mới nói cho đại chúng hay. Duy Giác pháp sư cũng vậy. . . . Những người như thế tuyên bố mình bị bệnh rất hiếm. Tôi, Lư Thắng Ngạn, có sao nói vậy. Tôi thực lòng, không giả vờ, không che dấu gì cả, tôi giãi lòng trực tiếp với mọi người.

Có người cho rằng đại hòa thượng có bí mật dấu người, nhưng tôi thì khác họ. Tôi là người có gì nói đó. Tôi khi khóc, sớm đã quên sự tồn tại của mình. Tôi viết một bài thơ với nhan là : 'Ngày tôi khóc'.

Xưa giờ tôi không dấu
Xưa giờ tôi không giả đò
Rất trực tiếp
Hướng trời khóc to
Trời mọc, trời lặn
Từ sáng tới chiều tà
Sẽ
Bay tới bờ bên kia a.
Sinh mạng
Tôi, hoặc ngắn hoặc dài
Hoặc chậm
Hoặc nhanh hoài
Tôi chỉ biết không gián đoạn

Gặp chuyện như vầy
Tâm không tán loạn.

Các thầy tôi đều đã mất. Hôm ấy, ở Lôi Tạng tự, Seattle, ở thực sảnh, ăn xong, nói chuyện với các thượng sư tôi có nói một câu :

-Các thầy tôi đều đã mất.

Các vị thầy hiển giáo :

Đạo An pháp sư, Lạc Quả pháp sư, Ấn Thuận pháp sư.

Các vị Mật giáo :

Phổ Phương thượng sư, Liễu Minh hòa thượng, Tát Gia Chứng Không thượng sư, 16 đời Đại Bảo pháp vương Hát Mã Ba, Thổ Đăng Đại Cát thượng sư.

Còn có giới pháp sư :

Hiền Đốn pháp sư, Tuệ Tam pháp sư, Giác Quang pháp sư . . . .

-Lần tới là tới phiên tôi.

-Không đâu, thượng sư còn mạnh, thường trú thế gian, chuyển pháp luân.

-Lư tôn sư, Hư Vân lão hòa thượng sống tới 120 tuổi, thượng sư phải sống tới 210 tuổi. Liên Hoa Sanh sống tới 800 tuổi, Lư tôn sư cũng vậy thôi.

Tôi nghe rồi cười khổ, đứng dậy chỉ một đám mây trắng trong không.

-Mọi người nhìn thấy không ?

-Thấy.

-Mây bay rất nhanh, một thoáng thôi không thấy nữa.

Tôi viết một bài thơ nhan đề : ‘Không sống mãi. ‘ Khi viết xong tôi thấy như một bài chú bèn đổi thành : ‘Trường tương ức.’

Trả nghiệp
Đó là lời Phật Thích Ca
Đời người là gì nhỉ ?
Câu nói này có sức nha
Mỗi tin tức
Ai mất rồi
Mọi người nghe rồi than thở
Ôi !

Nhưng ít lâu sau, quên mất
Tôi thường nghĩ rằng
Đến thế gian này để phục thị
Trong bể rộng mênh mang
Tôi chỉ là một giọt nước
Một làn khói bay
Chẳng đợi người nói
Nguyện nhớ ngay.

III- Người thông thần kinh.

Trong đời này tôi thông hiểu linh giới. Tôi biết linh thể lớn, nhỏ (vô hình). 40 năm trước tôi đã quen họ. Về sau tôi biết : linh giới cũng có tập đoàn giả trá. Do đó linh giới của tôi càng ngày càng tinh vi, chỉ toàn các bậc Bồ tát. Được rồi, tôi bảo cho mọi người một chuyện. Có nhiều người tự xưng là nhà thông linh, kỳ thực chỉ là một người mắc bệnh thần kinh. Những người này gập toàn tinh linh hạ cấp để kết bạn. Miệng nói toàn chuyện thần kinh tự lừa mình, lừa người. Có lúc tôi nhìn ông, chả thấy ông có thông linh gì cả, chỉ chế tạo, càng lúc càng ly kỳ, dần dần rơi vào thần kinh thông. Ông chỉ nói một câu, Phật, Duyên Giác, La Hán, Kim Cương, hộ pháp, không hành, chư thiên toàn bộ đứng dậy vỗ tay. Tiếng vỗ tay vang khắp pháp giới. Người nghe được đều như say, như si có bao nhiêu tài vật đều mang ra. Có ai biết không ? Tôi biết thần biết đó chỉ là một người bị bệnh thần kinh, hợp khẩu vị của chúng sinh, chỉ có những chúng sinh mê mộng mới quỳ dưới chân hắn. Ha ! Ha ! Tương lai ở địa ngục sẽ có những bộ xương khô đội mũ Phật, vì chúng sinh ở địa ngục nói pháp : thần khinh thông. Tôi viết một bài thơ : 'Ai biết ?'

Ai biết
Có ai biết rồi
Do đó
Chỉ có bạn tự mình biết thôi
Đừng coi chúng sinh là heo chứ
Tự mê
Làm chúng sinh mê muội

Trên đường đạo chẳng để người chê
Như cũ
Thượng sư, bản tôn
Hộ pháp
Không thể coi thường
Chuyện thần thông hợp khẩu vị đại chúng
Trải ngàn năm như vầy
Xin hỏi
Đến bao giờ tự tỉnh đây ?

IV- Cảm giác tôi khi ở Đài Loan.

Lúc ở Đài Loan tôi ít đi ra ngoài, vì người, đại lâu, chim, núi đều mông lung. Trừ lúc ăn cơm, tôi ngồi trong xe, đến phòng ăn, trở về mật thất. Tôi ở nhà chỉ làm 2 việc : tu hành, viết sách. Nhà ở nơi náo nhiệt : tiếng còi xe cảnh sát, tiếng xe hơi, xe lửa, xe cứu thương, tiếng người đi bộ náo nhiệt. Mở coi T.V chỉ toàn thấy tin tức về tai nạn xe cộ, từ Bắc tới Nam, từ Đông sang Tây hại tôi cả ngày chỉ niệm Nam Mô A Di Đà Phật.

Ánh sáng của buổi chiều tà
Lộ nồng hoa
Như cũ
Mặt trời treo trên màn lá
Đêm dạ điếm
Rượu tiên đầy tràn
Đo rượu
Lay động lan can
Khai xe đẹp khí tỏa như cầu vồng
Gặp bạn
Vui tương phùng
Duy trì hiện trạng
Để hòn đảo đẹp đẽ mãi hồng.

IV- Lừa dối lớn.

Lúc tôi ở Đài Loan, chuông điện thoại reo :
-Reng, reng.
-Tôi đây.
-Cháu ông trong tay tôi.
Có tiếng trẻ khóc.
-Cháu tôi nói tiếng gì ?
-Đồ điên ! Đương nhiên là tiếng Đài.
Tôi nghe rồi, bỏ điện thoại xuống. Cháu tôi đẻ ở Mỹ chỉ nói tiếng Mỹ.
-Reng. Ông chưa trả tiền điện thoại, chúng tôi sẽ tắt điện thoại của ông. Hãy gửi tiền về x . . .
Tôi ngoảnh đầu hỏi sư mẫu :
-Chúng ta đã thanh toán tiền điện thoại chưa ?
-Rồi, đều do ngân hàng khấu trừ, nhất định là tập đoàn đi lừa.
Tôi A lên một tiếng, cắt điện thoại.
-Reng ! Ông trúng thưởng rồi, trúng một xe hơi
A ! Tôi rất vui, đã trúng một món thưởng lớn.
-Xe còn ở Hải Quan, phải trả thuế vào khoảng x, tiền vận chuyển là Y . Ông còn lời nhiều, , hãy gửi tiền tới địa chỉ Z sáng sớm thứ năm độ 9 giờ chúng tôi sẽ mang xe đến.
-Tôi lãnh thưởng ở đâu ?
-Ở công ty bách hóa AB.
Tôi cắt điện thoại, thật là lừa người. Đài Loan có nhiều tập đoàn đi lừa. Nhiều người có cả giáo sư, pháp quan, nhân viên cao cấp trong chính phủ, nghệ sĩ . . . bị lừa. Đài Loan là một vương quốc lừa bịp, vang danh thế giới. Họ đi lừa khắp nơi : Phi Châu, Á Châu, Mã Lai Á, Ấn Độ. Tôi làm một bài thơ : Yêu tu hành.

Tưởng tượng vô thường biến đổi
Tưởng không
Trên cõi thế
Có ai sống ngàn năm không ?
Hãy nghĩ tới danh dự
Quả báo nhân duyên
Bạn tu tập, tôi tu tập
Sám hối những tội lỗi đã phạm liền

Sau khi sám hối
Sẽ không tái phạm đảo điên.

VI- Trèo chẩm đầu sơn.

Tôi ở đời thích nhất là trèo chẩm đầu sơn. Kỳ thực đó là đi ngủ, ngủ cho kỹ. Tôi thường nghĩ ngủ không lo lắng, buồn phiền, không khổ não, quên hết. Điều quan trọng nhất là không có ai làm phiền mình. Ôi ! Thích biết bao

Có một lúc ở Thái Hoàng sơn trang, tôi nói muốn trèo chẩm đầu sơn. Có một cô đẹp đẽ mới đến bảo :

-Tôi sẽ cùng sư phụ trèo chẩm đầu sơn.

Tôi nhìn cô, cô thật xinh, vấn đề là cô không biết chẩm đầu sơn ở đâu. Người biết chuyện đều cười, tôi cũng cười nhưng cô không biết. Bạn đồng môn bảo cho cô biết, cô há hốc mồm, mặt đỏ bừng, mắc cỡ. Nói thật, cô gái đẹp này muốn ngủ với tôi, tôi bằng lòng liền. Nhưng tôi có ngủ được không ? Cá nhân tôi 40 năm rồi ngủ một mình, muốn ngủ phải uống thuốc. Có người ở bên cạnh, tôi không ngủ được. Tôi có tập quán niệm chú, sau đó vào mộng cảnh. Đó là nơi không sợ hãi lo lắng. Tôi ở trong đó rất lâu, nếu không tỉnh lại tôi cũng không tiếc nhân vì vô sự, vô tâm là Phật pháp mà tôi truy tầm, là cảnh giới tối cao. Tôi hân thưởng tự kỷ thiền ngủ. Tối trọng yếu là không có ai làm phiền. Bạn biết không thiền ngủ là Lư tôn sư chân chính bế quan.

Trăng sáng
Gió có thừa
Dần dần có ý
Ngủ chưa ?
Quyết định này không rơi xuống
Tôi vào nơi xa xôi
Thanh thúy
Nếu nói có chuyện gì rồi
Toàn là giả dối cả
Tôi có khả năng
Tồn tại

Vứt bỏ bông lúa chăng ?
Bầu trời như mặt nước
Như mây bay
Không người có thể hiểu
Những điềm tốt lành này
Vạn tuế ! Vạn vạn tuế !